

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Варна, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Д. Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Петранка Ал. Паскалева
в присъствието на прокурора С. Ив. К.

като разгледа докладваното от Росица Ант. Тончева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223000600232 по описа за 2022 година

, при произнасянето взе предвид следното:

Производството пред въззивния съд е за проверка правилността на присъда № 260001/06.01.2021г., постановена по НОХД №600/2019г. по описа на Специализирания наказателен съд, с която подсъдимите Г. В., Д. М., Ж. А., Я. В. и И. Н. са признати за виновни и осъдени, както следва:

1.Г. С. В. е признат за виновен в извършване на две престъпления по чл.321, ал.3, т.1 вр. ал.1 и по чл.213а, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, съкупността е наказана с четири години и единадесет месеца лишаване от свобода при строг режим и глоба в размер на 900лв. В изпълнение е приведено наказание от три години лишаване от свобода, наложено на подсъдимото лице с присъда по НОХД №512/2011г. по описа на Окръжен съд-Варна, постановен е първоначален общ режим;

2.Д. С. М. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК, осъден е на две години и единадесет месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим;

3.Ж. Т. А. е признат за виновен в извършване на две престъпления по чл. 321, ал.3, т.2 вр. ал.2 и чл.213а, ал.1 от НК, за които е наложено по-тежкото наказание от две години и единадесет месеца лишаване от свобода, отложено с четири години изпитателен срок, на осн. чл.23, ал.3 от НК е присъединена и глоба в размер на 900лв.

4.Я. А. В. е признат за виновен в реализиране на престъпление по чл.321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК, осъден е на две години и единадесет месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим;

5.И. И. Н. е признат за виновен в престъпление по чл.321, ал.3 вр. ал.2 от НК, осъден е на две години и единадесет месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено с четири години изпитателен срок.

Проверяваната присъда съдържа оправдателни диспозитиви: за подс.Г.В. по квалификацията на чл.213а, ал.3, т.3 вр. ал.2, т.4 от НК, относно периода до края на м.май 2012г. и за две от Д.ията в продължаваното престъпление по чл.213а, ал.1 от НК; за подс.Д.М. по чл.213а, ал.3, т.т.3 и 7 вр. ал.2, т.4 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК и за подс.Ж.А. по чл.213а, ал.3, т.3 от НК.

Въззивното производство пред Апелативен съд-Варна е образувано след Р 52-2022-Пн.о. и по пет въззивни жалби по чл.318, ал.6 от НПК, позоваващи се на всички основания за неправилност на първоинстанционната присъда.

Служебният защитник на подс.Г. В. - адв.М., обжалва присъдата в осъдителната ѝ част с доводи за необоснованост, незаконосъобразност при нарушение на принципите по чл.7 и чл.303, ал.1 от НПК, и несправедливост. Искането към въззивната инстанция е за намеса съобразно атакуващите съображения.

С въззивна жалба адв.Т. (служебен защитник на подс.Д. М.) оспорва съставомерността на престъплението по чл.321 от НК, т.к. подзащитният му не се познава с останалите подсъдими и доказателствата спрямо него са противоречиви. С атакуващата присъдата жалба се заявява интерес от второинстанционна намеса за отмяна на присъдата в осъдителната част по отношение на подс.М. и постановяване на нова присъда, с която същият да бъде оправдан по чл.321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК, алтернативно е искането да бъде намалено наложеното наказание.

Защитникът адв.М. обжалва присъдата с доводи за необоснованост и незаконосъобразност, последната обусловена от нарушение на правото на защита на подс.Я. В. поради отсъствие на фактическо обвинение, срещу което да бъде ефективно осъществена защитна функция, твърди се също материална незаконосъобразност и явна несправедливост на наложеното наказание. Исканията към тази инстанция са за намеса по чл.336, ал.1, т.3 или по чл.337, ал.1, т.1 от НПК. С въззивната жалба са направени доказателствени искания, оставени от настоящия състав без уважение с определение №183/15.08.2022г..

В защита на подс.И. Н. са подадени две въззивни жалби. Едната е авторство на адв.В.Венков, с която по същество се твърди незаконосъобразност на атакуваната присъда при нарушение на материалния и процесуалния закон, въвежда се оплакване и за явна несправедливост на наложеното наказание вследствие неправилна индивидуализация. Претендира се въззивна намеса в алтернативните хипотези по чл.336, ал.1, т.3, чл.335, ал.2 или чл.337, ал.1, т.1 от НПК. Другата въззивна жалба, подадена от адв.Г., насочва към незаконосъобразност на присъдата по отношение на подс.Н., т.к. е постановена в нарушение на чл.303, ал.1 от НПК и почива на негодни доказателства от досъдебното производство. Искането към тази инстанция е за вариантност в правомощията по чл.336, ал.1, т.3, по чл.335, ал.2 или по чл.337, ал.1, т.1 от НПК.

В пренията на съдебното заседание във въззивната инстанция подадените жалби се поддържат изцяло. В защитната си реч адв.Д. (упълномощен защитник за подс.Я.В. в тази инстанция) атакува законосъобразността на обвинителния акт с твърдение, че лаконичното

описание на фактологията с отношение към обвинението по чл.321 от НК осуетява ефективността на правото на защита, оспорва доказаността на повдигнатото спрямо подзащитния му обвинение, алтернативно пледира за намаляване на наказанието и за приложение на чл.66, ал.1 от НК с оглед отдалечеността на Д.ието, полаганата от дееца грижа за две деца и добрите социални данни за В.. В пледоарията си адв.Г. мотивирано атакува законосъобразността на доказателства от досъдебното производство, поставени в основата на осъждането на подс.Н., припомня че подзащитният му работил в инкриминирания период, опровергавайки по този начин изводите на първата инстанция за субективната мотивация на дееца, настоява също за неефективна защитна функция при негоден обвинителен акт. В лична защита подс.Н. потвърждава, че не познавал другите подсъдими до началото на съдебния процес, заявява също, че една от свидетелките по делото била негова приятелка в инкриминирания период и прави предположение, че затова е привлечен към наказателна отговорност. Адв.Б. (служебен защитник на подс.Д.М. в тази инстанция) поддържа въззивната жалба по изложените в нея съображения, пледира за недоказаност на обвинението и за постановяване на оправдателна присъда. Идентична е личната защита на подс.М.. Пледоарията на адв.М. е насочена към атакуване на материалната законосъобразност на присъдата в двата осъдителни диспозитива за подс.Г.В., сходно с останалите защитници и този адвокат оспорва законосъобразността на доказателствата от досъдебното производство, а влагането им в основата на осъдителния акт, приема за нарушение на принципа по чл.7 от НПК. По съществуващото на делото адв.П. (защитник на необжалвания подс.Ж.А.) моли за служебна проверка на присъдата и в необжалваната част, с извод за несъстамерност на дейността на подзащитния й. Подсъдимите Я.В., Г.В. и Ж.А. не излагат лични съображения в своя защита.

Представителят на въззивната прокуратура преценява въззивните жалби за неоснователни, счита съдебното следствие в първата инстанция за законосъобразно и задълбочено, проведената оценка на събраните доказателства и доказателствени средства намира за правилна, не открива допуснати съществени процесуални нарушения в досъдебното производство, няма съображения за явна несправедливост на наложените наказания.

В последната си дума всеки един от петимата подсъдими желае да бъде оправдан.

Настоящият състав на въззивната инстанция след пълна и задълбочена проверка на възраженията и доказателствата по делото, намира следното:

Част от въззивните оплаквания са за допуснати съществени процесуални нарушения при действията на прокурора след приключване на разследването и в първоинстанционния съдебен стадий, като при основателност на аргументацията биха се предизвикали последиците на чл.335, ал.2 от НПК и затова доводите се обмислиха с приоритет. Защитните съображения се развиват по две линии, първата от която касае възражения за фактологични недостатъци на обвинителния акт по отношение дейността по чл.321 от НК, лишаваща обвинителния инструмент от процесуалната му годност да определи границите на предмета на доказване. В решението си въззивният състав се основава на диспозицията на чл.246 от НПК, на указанията в т.4.2 от ТР 2-2002-ОСНК и на последователната съдебна практика по приложението на закона, като не установи недостатъци на обвинителния акт с негативно отражение върху правото на защита на

подсъдимите. В обстоятелствената част на предметния инструмент за повдигане на обвинение пред съда са посочени фактите, които обуславят съставомерност на дейността по чл.321 от НК и участието на привлечените към наказателна отговорност пет лица. Конкретизирано е времето и мястото на сформирание на престъпното сдружение, при разбирането на закона, че когато точният момент не може да се изясни прецизно, допустимо е ползването на по-обобщен период, както в случая е подходило публичното обвинение. По-нататък, в обвинителния акт в достатъчна степен са индивидуализирани целите на сдружението, постигнатото съгласие по тях между подсъдимите, ролята на всеки в дейността. При избора на описателния подход, вносителят на обвинителния акт се е доверил на по-обща формулировка, но достатъчни по степен и обем да гарантират правото на подсъдимите да разберат в какво са обвинени и да определят предмета на доказване. Задачата на съдебното производство е при спазване на основните начала по НПК да развие законосъобразен доказателствен процес, в който да осигури разкриване на обективната истина, включително при детайлизация на инкриминираните прояви, постигайки по реда и със средствата на закона разобличаване на виновните.

Втората група съображения за незаконосъобразност на обжалваната присъда касаят съществения порок по чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК. Принципно положение е, че за липса на мотиви би могло да става дума, когато същите страдат от непреодолими противоречия или съществени непълноти, пречателстващи проверка на вътрешното убеждение на първоинстанционния съд. Конкретният случай е далеч от подобна процесуална дискредитация, доколкото мотивите към проверяваната присъда са ясни, непротиворечиви, не оставят каквото и да е съмнение относно волята на съда по фактите, оценката на доказателствата и приложението на закона.

При отсъствие на предпоставки за отмяна на невлязлата в сила присъда по НОХД №600/2019г. на СпНС (срещу оправдателните ѝ части не е постъпил съответен протест), въззивният състав навлезе по същество в правомощията си за проверка на нейната обосновааност, материална законосъобразност и справедливост. Присъдата е постановена след проведено съдебно следствие по общия ред, в чиито предели предметът на доказване е изчерпен, като със събраните и проверени доказателства и техните източници се установяват следните основни фактически положения:

В началото на май 2012г. в гр.Варна подс.Г. В., известен като Ж. „Д.“, организирал около себе си подсъдимите Я. В. „Д.“ (среща се и като „Д.“), Д. М. „Б.“, Ж. А. „Д.“ (споменава се и като „Д.“) и И. Н. с цел печалба от изнудване на проституиращи жени и мъже в гр.Варна и прилежащите КК „Златни пясъци“, м-ст „Боровец“ и м-ст „Побити камъни“, които в зависимост от мястото на предлагане на сексуални услуги следвало да заплащат различни по размер суми на участниците в сдружението под заплахата, че ще бъдат пребити, осакатени, че няма да могат повече да работят и т.н. Подс.В. определял седмичната тарифа за рекета на групата –150лв за проституиращите в КК „Златни пясъци“, по 100лв за предлагащите сексуални услуги в района на бул.“Вл.Варненчик“ и в централната част на гр.Варна, и съответно по 60лв и 50лв за същия вид услуги в местностите „Побити камъни“ и „Боровец“. Условиата били съобщавани на засегнатите лица или лично от подс.Г.В., или от членовете на сдружението, като по същия модел се събирали и парите (винаги от името на подс.Г.В.), с които участници в ОПГ-

то се обогатявали.

Обичайно, за внушаване на физически респект и сила, също за потвърждаване на реалността на заплахите от побой при неизпълнение на поставените условия, подсъдимите Я.В., Д.М., Ив.Н. и Ж.А. заедно или поотделно придружавали подс.Г.В. при срещите му с изнудваните лица. Имало случаи, в които подсъдимите без ръководителя на сдружението, но по негово поръчение, сами поставяли на проституиращите условия за плащане на определената сума в зависимост от района на труд и/или събирали парите. Част от засегнатите лица (св.св.П.Ц., М. Га, П.С., М.А., Т. С. и др.) се съгласявали доброволно да плащат в определен ден от седмицата и на мястото, където предлагали сексуалните услуги. Имало и съпротивляващи се като св.св.В.П. (в съдебното следствие в първата инстанция е с фамилия А., но ще бъде обозначавана по-нататък в настоящето решение с моминската си фамилия П. за избягване на двусмислия и грешки), Ю.Н., К.А., М. И., които били заплашвани от членове на сдружението, че ще бъдат пребити, осакатени, че няма да могат да работят повече, били блъскани и получавали грубо отношение.

Престъпното сдружение просъществувало до края на м.юни 2012г., когато органите на МВР разкрили дейността и задържали подсъдимите.

По описания модел, на неустановена дата в началото на май 2012г. проституиращата св.В.П. била посетена в района на м-ст „Боровец“, гр.Варна от подс.Г. В., който я заплашил, че ако не му плаща по 50лв седмично, няма да може да продължи да работи. Жената се уплашила и привидно се съгласила да плаща.

На неустановена дата през м.май 2012г. по схемата на престъпното сдружение, подс.Г. В. отишъл в района на м-ст „Побити камъни“, гр.Варна, където срещу заплащане св.Ю.Н. предлагала различни сексуални услуги. Подсъдимият казал на жената, че трябва да му плаща по 60лв седмично, за да работи на улицата и я заплашил, че в противен случай ще изпрати хора да ѝ счупят краката. Страхувайки се от това, свидетелката се съгласила. Тя била притеснявана и заплашвана от подсъдимия нееднократно.

Пак на неустановена дата през м.май 2012г. подс.Г.В. се срещнал в м-ст „Боровец“ с проституиращата там св.К.А.. Поискал ѝ такса от 50лв седмично, за да продължи да работи, заплашвайки я, че при отказ ще изпрати хора да я пребият. Свидетелката се притеснила и формално се съгласила да плаща.

В края на м.юни 2012г., по разработената от престъпното сдружение схема, подс.Ж. А. посетил проституиращата св.М. И. в м-ст „Побити камъни“, гр.Варна, заявявайки ѝ, че за да продължи да предлага сексуални услуги, трябва да дава по 60лв седмично. Свидетелката отказала и веднага била заплашена от подсъдимия, че ще ѝ изпрати клиент да я пребие, с което се постигнало нейното формално съгласие с поставеното от дееца условие.

Изложената фактическа обстановка се установява частично от обясненията на подсъдимите Д.М. и Ив.Н., от обясненията на подс.Ж.А., от гласни доказателства в показанията на св.св.В.П., Н., Ц., А., М.Га, С., Л., Д., А., С., А.а, К.Б., С., Га (частично кредитирани), И., Ив.Б., писмени доказателства за трафични данни, протоколи за претърсване и изземване, фотоалбуми, приобщени по реда на чл.283 от НПК.

Преценката на въззивния състав е, че очертаната доказателствена

съвкупност има убедителна фактическа съдържателност по съставомерните обстоятелства, изключвайки по несъмнен начин защитните версии на подсъдимите лица за непричастност към инкриминираната дейност. Обобщената констатация почива на собствената доказателствена оценка, провеждането на която даде основание да се споделят и съображения от фактическия анализ, проведен от първоинстанционния съд. Онагледяването на доводите в подробности е следното:

В съдебното следствие са събрани и проверени основно гласни доказателства – разбираем факт с оглед характеристиката на инкриминираните прояви, чиято същност не предполага оставяне на материални следи. Затова доказателственият процес по делото се сблъсква предимно с мисловни образи относно инкриминираните събития, формирани в отдалечено време от съдебното производство, изискващи внимателна проверка за обективност, еднопосочност и взаимност. Следвайки това разбиране и при съблюдаване на принципите по чл.чл.13, 14 и 107, ал.5 от НПК, въззивният състав разисква на първо място гласни доказателства, които разкриват обективната истина относно времето, мястото и причините за възникване на престъпното сдружение между подсъдимите. Подробни сведения се извличат от показанията на св.К. Б. (НОХД т.2, л.706-л.707; ДПр, т.5, л.142 и сл.), която има дългогодишно познанство с подс.Г.В., т.к. във време преди дейността са живели заедно (св.И.а Б. – НОХД, т.3, л.1257), включително през 2011 година двамата са осъждани за съвместна престъпна дейност, сходна на настоящата (ДПр, т.2, л.15-л.18). На базата на тези връзки, принципно няма основание за съмнение в съобщеното от свидетелката, че в края на м.април 2012г. подс.Г.В. ѝ споделил намерението си да „оглави събирането на проценти“ (ДПр, т.5, л.142гр) от проституиращи при седмични тарифи от 80лв за травестит, 100лв за жена на булевард в гр.Варна, за работещите в зоната на кв.“Аспарухово“ 50лв и по 60лв за сексуални услуги, предлагани в м-ст „Побити камъни“. Все пак въззивният състав подходи изключително внимателно в оценката за достоверност на показанията на св.К.Б., констатирайки че в тях се съдържат специфични данни - в разговора подс.Г.В. споменал името на „Ч.“, „Ч.“ и на Р. „Цигулката“. Сведения за познанство и връзка между подс.В. и тези лица се откриват в свидетелстването на Г. Д. (НОХД т.2, л.535; ДПр т.5, л.148) и на св.Л. (НОХД, т.2, л.705; ДПр, т.5, л.116). Доколкото показанията на последната от досъдебната фаза са приобщени по чл.281, ал.4 от НПК, въззивният състав съпостави същите с данните при разпитите на св.Д., откривайки фактическа и логическа кореспонденция между доказателствените източници относно срещите между подс.Г.В., подс.Д.М. и лице по прякор „Цигулката“ на изолиран етаж в бар „Амнезия“ в гр.Варна, както и за оставянето на сума пари от подс.Г.В., които съвпадения дават основание за кредитиране на показанията. С тяхна подкрепа (най-вече с показанията на св.Д.) се разкрива самоличността на посочения от св.К.Б. „Ч.“ – това е Н. С.Т., който към инкриминирания период бил осъден на наказание лишаване от свобода (ДПр т.2, л.11, л.12; ДПр т.1, л.6; приобщени показания на св.К. Б. от ДПр, т.5, л.143). Продължавайки със засегнатата фактическа линия, въззивният състав се позовава на показания на св.П.Ц. от досъдебното производство (дадени в законосъобразно проведена процедура по чл.223 от НПК, приобщени от първоинстанционния съд надлежно по чл.281, ал.1, т.4 от НПК), черпейки от тях потвърждение на изнесените от св.св.Б., Д. и Л. данни, че между подс.Г.В., лицето Н. С.Т. с прякор „Ч.“ и лицето Р. „Цигулката“

съществувало познанство, в която насока е и проведеното разпознаване (ДПр т.5, л.86). Аналогични сведения се съдържат и в приобщените по реда на чл.281 ал.4 вр. ал.1, т.т.1 и 2 от НПК показания на св.В.П. (НОХД, т.2, л.529; ДПр т.5, л.22), включително и в протокол за разпознаване на Н. Т. (ДПр, т.5, л.56).

Защо се отделя внимание на тези фактически връзки? Първо, за проверка достоверността на показанията на св.Б. в обсъжданата насока (убедително потвърдена) и второ, защото досъдебното разследване първоначално е имало подозрение за съпричастност на Н. Т. към инкриминираната дейтелност (привлечен е като обвиняем, извършено е претърсване, приложено е СРС). Очевидно доказателствената насока не е била обстоятелствено продуктивна, версията за престъпна съпричастност на Т. е изоставена, но все пак в доказателствената съвкупност има сведения за съдимостта на лицето по НОХД №1332/2008г. по описа на Окръжен съд-Варна, която съвместно със съобщеното от св.св.К.Б., П.Ц. и В.П. позволява заключение, че активността на подс.Г.В. от края на м.април 2012г. дошла да замести отворила се празнота в рекета на проституиращи лица около и в гр.Варна, т.е. създал се „нов монопол“, както пише св.Т.С. в саморъчната си жалба до прокуратурата (ДПр, т.5, л.3). Няма съмнение, че става въпрос за действия по изнудване на множество лица, проституиращи на немалка територия (в гр.Варна, КК“Зл.пясъци“, м-ст „Боровец“ и м-ст “Побити камъни“), която обективно подс.Г.В. не би могъл сам да контролира, през който извод се разкриват и мотивите му да обедини около себе си другите подсъдими.

Връщайки се към показанията на св.К.Б. (ДПр, т.5, л.142), въззивният състав извлича информация за характеристиката и целта на сдружението. Принадлежност към него има подс.Ж. А. по прякор „Д.“/“Д.“, който освен че бил сводник, отговарял за събиране на парите от проституиращите в м-ст „Побити камъни“ и лично ги отчитал на подс.Г.В.. Свидетелката идентифицира подсъдимото лице освен с прякора му и с неговото местоживееене в гр.Девня, като по двата частни признака самоличността на дееца се потвърждава (въззивният състав използва приобщен протокол за разпит от ДПр, т.3, л.86, който съдържа сведения за местоживееене, както и показания на св.Я. Г.а НОХД, т.3, л.1215 относно прякора).

При съпоставяне на показанията на св.Б. и приобщените обяснения на подс.Ж.А. от ДПр (т.3, л.86) се утвърждава периодът на формиране на престъпното сдружение – началото на м.май 2012г., ролята на подс.Г.В. като негов организатор и лидер, в което качество той наел срещу заплащане подсъдимото лице да събира рекет от проституиращи в м-ст „Побити камъни“. Гласният доказателствен източник (обяснения на подс.А.) е подробен за отправените в инкриминирания период заплахи от подс.Г.В. спрямо работещите да плащат по 60лв седмично, за събраните 7-8 пъти суми от подс.А. и предаването им на подс.Г.В. на публично място пред ресторант „Рощок“ в гр.Варна, в която част обясненията изцяло кореспондират с показанията на св.К.Б.. Користният елемент в поведението на дееца следва от получаването на доходи при отчитането на парите. Пак от обясненията на подс.А. се извлича обстоятелството, че той се придвижвал с черен автомобил „Ауди А6“, включително в контролираната зона идвал подс.Г.В. с л.а.“Фолксваген голф 3“ черен или тъмносин „Сеат“, като по последното обстоятелство се открива кореспонденция с показанията на св.В. С. (НОХД, т.2, л.704гр), с протокол за претърсване и фотоалбум (ДПр, т.1, л.47, л.49).

Подсъдимият потвърждава знанието си за други райони под влияние на подс.Г.В., съобщава за ролята на подс.Я. В. „Д.“ в рекетирането на проституиращи в м-ст „Боровец“, което обстоятелство намира потвърждение във вече коментирания показания на св.К.Б., както и в показанията на св.П.. Или в обобщение, въззивният състав прие обясненията на подс.Ж.А. от досъдебното производство за достоверни, поради последователността им, съдържащата се в тях детайлизация на дейността и при убедителното им съответствие с други законосъобразни доказателствени източници. Сходна проверка е извършил и първоинстанционният съд, изводът му относно кредитируемостта на доказателствения източник е аналогичен на настоящия и затова споделен без резерви от този съдебен състав.

С отношение към дейността на ОПГ в м-ст „Побити камъни“ са показанията на св.св.Ю.Н., М.А., М. И., А.ка А.а, П.Ц. (показанията на последната касаят и района на бул.“Владислав Варненчик“ в гр.Варна).

По тяхната поредност, св.Н. не е разпитана лично в съдебното следствие в първата инстанция, т.к. усилията за установяването и призоваването ѝ са останали безрезултатни. По реда на чл.281, ал.1, т.4 от НПК първоинстанционният съд приобщил показанията на лицето от ДПр, дадени в условията на чл.223 от НПК и ценил същите като достоверни. Въззивният състав няма основание да се разграничи от решението, защото доказателственият способ е законосъобразен, не попада в ограничението на чл.281, ал.8 от НПК, а обмислен в собствен и взаимен контекст с показанията на св.Б., с кредитираните обяснения на подс.А., с приобщените по реда на чл.279, ал.2 вр. ал.1, т.3 от НПК обяснения на подс.Ив.Н. (ДПр, т.2, л.99) и проведените разпознавания (ДПр т.5, л.59, л.62, л.65, л.68), се отличава с достоверност. Показанията на св.Н. съвпадат с посочените гласни ДСр-ва и установяват несъмнено следните обстоятелства: 1) времето на инкриминираната дейност от началото на м.май 2012г.; 2) противоправното поведение на подс.Г.В. и подс.И. Н. по изнудване на проституиращите да плащат по 60лв седмично, включително събрана сума от подс.Н.. В тази част е налице кореспонденция между обсъжданите показания и обясненията на подс.Н.: „...*Карах го с моя л.а. “Опел вектра” червен на цвят...*“ (ДПр, т.2, л.99гр); 3)отправената ѝ заплаха от подс.Г.В., че ако не плаща по 60лв седмично, ще изпрати хора да ѝ счупят краката; 4)взаимоотношенията на подс. Ж.А. с подс.Г.В., действията на първия по събиране на рекета и 5)връзката на подс.Г.В. със св.К.Б..

От заетата по-горе позиция е ясно, че въззивният състав, сходно с решението на първоинстанционния съд, кредитира проведените разпознавания на лица от св.Н. поради законосъобразността на доказателствения способ. Непосредствено преди провеждане на разпознаванията е извършен разпит на св.Н., при който органът по разследването очевидно се е уверил в годността на разпознаващия субект при индивидуалните психоемоционални особености да възприема признаци на обектите на разпознаване, да ги обработи интелектуално и да ги възпроизведе в образи в процесуално-следственото действие по чл.169 от НПК, пристъпвайки към осъществяване на следствения способ (Р 82-1917-3н.о.). Видно от самото съдържание на протоколите за разпознаване е, че разпознаващата Ю.Н. не е имала каквото и да е съмнение по идентификацията на лицата, включително тя е вербализирала частни признаци и е свързала разпознаването със съставомерни обстоятелства, които намират

доказателствено потвърждение. Няма и не може да има основания за процесуално дискредитиране на проведените разпознавания с оглед ползването на снимков материал, доколкото процесуалният закон не придава различна доказателствена тежест на протокола от разпознаването в зависимост от това дали на разпознаващия е предявен снимков материал или живи лица (Р 77- 2020- 3н.о.).

Връзката между подсъдимите Г.В. и Ж.А. се разкрива и през показанията на св.М.А.. Същата е разпитана в съдебното следствие в първата инстанция (НОХД, т.3, л.1215гр), при законосъобразно приложение на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК показанията ѝ от ДПр са приобщени към доказателствената съвкупност. Макар да е налице изявление на свидетелката, с което отрича истинността на прочетеното, въззивният съд не изключи априори достоверността на доказателствата, събрани в досъдебното производство, оценявайки внимателно същите по вътрешно-логическо съдържание и съпоставяйки съобщенията от свидетелката фактически данни с други, надлежно събрани и проверени със способите на НПК. Заключение на този съдебен състав е, че в разпита си в ДПр (в непосредствена близост до инкриминирания период), св.А. сочи факти, които подкрепят обвинението по отношение на подсъдимите Г.В. и Ж.А.. Последният е индивидуализиран като мъж, който постоянно обикаля района с черно „Ауди“, конкретизиран е неделният ден като време, в което лице с прякор „Д.“ събира парите от проституиращите, налице е съвпадение в исканата от престъпното сдружение седмична сума, за да може да се предлагат сексуални услуги в м-ст „Побити камъни“(60лв). По тези детайли обмисляните показания кореспондират с данни в кредитираните обяснения на подс.Ж.А., показания на св.св.К.Б. и Ю.Н., поради което въззивният състав счита приобщените показания на св.А. за достоверни и ползва същите при оценката на доказателствата и приложението на закона.

По-нататък, с отношение към дейността на подсъдимите в м-ст „Побити камъни“ са показанията на св.М. И.. В съдебното следствие (НОХД т.3, л.1255) същата отрича познанство с който и да е от подсъдимите, но в приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.т.1 и 2 от НПК показания от ДПр (т.5, л.161) тя много подробно описва дейност, обхваната от предмета на доказване, включително съобщава детайли за периода на събитието (последната седмица на м.юни 2012г.), прякора на лицето, събирало пари от проституиращите в посочената местност от името на подс.Г.В., личната заплаха от подс.А. спрямо нея да плаща седмично сумата от 60лв иначе *„щели да дойдат едни клиенти да ме пребият“* (ДПр, т.5, л.162), специфичният начин за придвижване на подс.Ж.А. с черно „Ауди“ и постоянното му присъствие в района на м-ст „Побити камъни“, по които обстоятелства показанията на св.И. кореспондират с вече обсъдените данни, събрани с разпитите на подс.А., К.Б., Юр.Н.. С оглед установеното фактически съзвучие и високата степен на детайлизация на доказателствения източник от досъдебното производство, същият се възприе за достоверен и кредитируем.

В съдебното следствие е разпитана св.А.ка А.а (НОХД, т.2, л.702гр), която дава общи сведения, че през 2012г. проституирала в м-ст „Побити камъни“, спомняйки си смътно, че *„...беше дошъл един човек да ми каже, че трябва да се плати процент, но не си спомням нито каква сума, нито за какво – и така и не платих...“* (НОХД, т.2, л.702гр). При фактическата

неопределеност на доказателствения източник поради липса на спомен, правилно първоинстанционният съд прибегнал до инструментариума на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК (за приложението на ал.5 не е постигнато съгласие, бележката касае приобщаването на всички показания от ДПр), прочитайки показанията на свидетелката от ДПр (т.5, л.126). Последните при оценката им са изключени от доказателствената съвкупност, поради недостоверна дата на протокола за разпит, което решение не се споделя от настоящия въззивен състав. Приложеният формален подход за дискредитиране на доказателствения източник не съответства на цялостна преценка на ПДС-во по процесуалния критерий на чл.129 от НПК, като по мнение на настоящия съдебен състав на очевидната техническа грешка (установява се при съпоставка с датите на останалите приобщени доказателствени източници от ДПр) е придадено критично значение, каквото тя не носи. Съдържанието на протокола за разпит не поражда съмнение за условията, при които е съставен, налице е относимост към предмета на разследване, подписан е от свидетелката и потвърден по фактите от А.а в съдебното следствие, което налага извод, че този протокол е годно ДСр-во за събраните доказателства. Що се касае до тяхната оценка, настоящият състав отнася фактическите твърдения към дейността на сдружението в м-ст „Побити камъни“, доколкото св.А.а съобщава факти за 26.06.2012г., налице е съвпадение по дневната и седмична сума, събирана от ОПГ от проституиращите в този район, за да продължат да ползват уличния терен за дейността си, утвърдена е прякорната идентификация на подс.Ж.А. и неговата роля, по които обстоятелства е налице фактическа еднозначност с обясненията на подс.Ж.А. в ДПр и показанията на св.св.К.Б., Н., А., И., Ц.. Вярно е, че в съдебното следствие А.а не разпознава никой от подсъдимите, но това е разбираемо с оглед миналия период от повече от осем години от дейността до момента на провеждане на разпита на лицето.

Относитими към предмета на анализ са и приобщените на осн. чл.281, ал.1, т.4 от НПК показания на св.П.Ц. (ДПр, т.5, л.38) по чиято достоверност досежно познанството на подс.Г.В. и лицето Н. Т. въззивният състав вече взе отношение по-нагоре в решението. Съображенията за достоверност на доказателствения източник в останалата част се извеждат след констатиране на устойчивост, еднопосочност и вътрешна логичност на показанията, както и след съпоставка с показанията на св.св.К.Б., Н., А., И., А., с обясненията на подс.А. от ДПр и резултатите от проведените разпознавания (ДПр т.5, л.44, 50, 53, 56, 59, 62, 65, 68, 74, 77, 80, 83, 86), вследствие на който анализ се установява единност на фактическата основа относно времето и мястото на дейността, ролята на подсъдимите, целта на противоправните им прояви и устойчивостта на поведението им във времето. И чрез подробните показания на св.Ц. се извличат убедителни данни за ръководната роля на подс.Г.В., който определял териториалния обхват за подлагане на различни лица, предлагащи сексуални услуги на изнудване, действията на това лице да мотивира невербално свидетелката, изпращайки подс.И. Н. да респектира жената и да я уведоми, че „*вече се плаща рекет*“ (ДПр т.5, л.38) на подс.Г.В., обединението около подс.Г.В. на останалите подсъдими Ж. А., И. Н. и Д. М., ролята на Ж. А. в изпълнение на задачата на сдружението да събира рекета в м-ст „Побити камъни“, съществуващата организираност и контрол от страна на подс.Г.В. относно това кои момичетата плащат чрез водене на списък, за който факт свидетелства и К.Б. (ДПр, т.5, л.142).

Друг район, обхванат от инкриминираната дейност на престъпното

сдружение е този на м-ст „Боровец“, гр.Варна, в който по пътя на гласните доказателства се набелязват противоправна активност на подс.Г.В., Ив.Н., Д.М., Я.В..

Източник на данни в коментираната насока са показанията на св.В.П., като и настоящият въззивен състав кредитира частично сведенията от свидетелката, събрани в съдебното следствие (НОХД, т.2, л.527гр и сл.) за познанството ѝ с подс.Г.В. и подс.Я.В. по прякор „Д.“/“Д.“. Детайлна информация с отношение към предмета на доказване е събрана чрез процесуалния инструментариум по чл.281, ал.1 и ал.4 от НПК. Съпоставянето на ПДС-ва (ДПр т.5, л.22 и л.26) води и този съдебен състав до извод за огледална идентичност на съдържателната част на показанията, поради което за целите на доказването и въззивния контрол ще се ползва разпитът на лицето пред органа по разследването, като съдържанието на протокола и личното изявление на св.П. в съдебното следствие, че поддържа изцяло казаното и то е вярно, не оставя съмнение в законосъобразността на доказателствения източник. Що се касае до подхода на първоинстанционния съд да ползва в съдебното следствие процесуалния инструментариум на чл.21, ал.2 от НПК, същият не намира разбиране за законосъобразност у този съдебен състав, доколкото от данните за самоличността на В.П. е ясно, че тя е български гражданин, има начално образование и знае български език, за което свидетелства протоколираното ѝ изявление при прочитане показанията, че разбира текста и отразеното в него е вярно. Казаното има отношение и към разпита на св.св.М. и А.ова.

Показанията на св.П. от ДПр (т.5, л.22) установяват дейтелност от началото на м.май 2012г., към която съпричастност имат: 1)подс.Г.В., който я заплашил, че ако не плаща по 50лв седмична такса, няма да може да предлага сексуални услуги в м-ст „Боровец“ и че ще изпрати *“другите момчета да се разправят с нея, да я набият, че ще плати да я начупят и осакатят“* (ДПр, т.5, л.22гр и л.23); 2)подс.Ив.Н., който придружавал подс.Г.В., придавайки с присъствието си убедителност на заплахите, отделно и се занимавал с проститутките на В.; 3)подс.Д.М. -управлявал черно „БМВ“, минавал покрай проституиращите жени в м-ст „Боровец“, за да ги наблюдава и да съобщава на подс.Г.В. коя кога работи, които факти били свързани с размера на искания рекет за седмица; 4)участието на св.К.Б. в дейтелността, която *„обикаляла“* с подс.Г.В.; 5)подс.Я. В. - събирал седмичната такса от момичетата.

Същата свидетелка разпознала подсъдимите Н., М. и В., както и неучастващият в това наказателно производство Н. Т. (ДПр, т.5, л.л.44, 50, 53 и 56), като сходно със становището на първоинстанционния съд и този съдебен състав не открива пороци при прилагане на доказателствения способ по чл.169 от НПК, доколкото са спазени изискванията за провеждане на разпит непосредствено преди разпознаванията, в който разпит разпознаващата свидетелка дала подробни описания на лицата, чиято физическа идентификация е постигната, естеството на съобщените данни не оставя съмнение в качеството и обективността на възприятието, също и в реалната възможност за разпознаване, каквото процесуално-следствено действие се провело при спазване на законовите изисквания. Доколкото въззивният състав обсъди вече подобни възражения във връзка с разпознаването, проведено от св.Н., няма основание да отстъпи от заетата позиция, включително и по законността на идентификацията чрез фотоалбум. При пълно разбиране за обоснованост, въззивният състав споделя изводите на

проверявания съд относно изключването на протокол за разпознаване в ДПр, т.5, л.47, без да ги преповтаря, отбелязвайки че дискредитирането на способа не влияе по никакъв начин на извода за достатъчност на доказателствената съвкупност по отношение дейността на подс.Г.В..

Проверката за достоверност на показанията на св.П. от ДПр премина при констатация за съгласуваност и вътрешна безпротиворечивост на доказателствения източник, както и за кореспонденцията му със следните доказателствени средства:

а) показания на св.К.Б. (ДПр, т.5, л.142 и сл.) по обстоятелствата на изискваните от проституиращите в м-ст „Боровец“ седмични суми от по 50лв, сдружаването на подс.Г.В. с подс.Ив.Н. („Първоначално идваше с едно момче Иво от Силистра...“; при справка с данните за самоличността на подс.И. Н. се потвърждава рождената му връзка с посоченото населено място), относно ангажимента на подс.Я. В. да събира парите от проституиращите момичета в м-ст „Боровец“ и да ги отчита на подс.Г.В. пред джамията в кв. „Аспарухово“, гр.Варна, включително „един-два пъти“, в които свидетелката е придружавала подс.Г.В. при рекетирането на жените в посочения район;

б) обяснения на подс.Ж.А. (ДПр т.3, л.90) за контролиране от негова страна по възлагане от подс.Г.В. на района на м-ст „Побити камъни“, както и за ролята на подс.Я. В. в събирането на пари от проститутки в м-ст „Боровец“, който факт научил в личен разговор от подс.Г.В.;

в) показания на св.Н. (ДПр т.5, л.32), съобразно които подс.Г.В. се придвижвал с червена кола, придружаван от подс.И. Н., в която насока са и обясненията на подс.Ив.Н. (ДПр, т.2, л.99гр, обсъдени по повод показанията на св.Н.);

г) показания на св.Ц. (ДПр, т.5, л.38) касателно връзката между подс.Г.В., И. Н., Д. М. и Ж. А.. С оглед показанията на св.К.Б. и св.П., следва че подс.Я. В. отчитал незаконно събраните суми на подс.Г.В. в кв. „Аспарухово“, с което се обяснява липсата на данни по отношение на това лице в показанията на св.Ц..

Все още на плоскостта на показанията на св.П., въззивният състав не намери причина да се съмнява в достоверността им с оглед показанията на св.Лили С.а (НОХД, т.4, л.1539гр). При наличието на заинтересованост у последната предвид съжителство с подс.Я. В., фактическите й заявления бяха подложени на стриктен анализ, който открие абстрактност на доказателствения източник без да е възможно по какъвто и да е начин да се обвърже с инкриминирания период и място на дейността, набелязва се и цялостно противоречие на показанията с обсъдената доказателствена основа относно поведението на подсъдимия в обхванатия от обвинението период и прякора му в обществото.

По-нататък, показанията на св.К.А. (НОХД т.2, л.530гр) и протокол за разпознаване (ДПр т.5, л.97) доказват връзката между подс.Г.В. и Д.М., както и ролята на двамата в изнудването на проституиращите в м-ст „Боровец“, включително и на разпитваната. Последната била мотивирана още при първата си среща с подс.Г.В. да плаща сумата около 70лв седмично чрез вербални заплахи от страна на дееца, че ако не плаща ще изпрати хора да я пребият, да я убият, като съпротивата й била сломена и от подс.Д.М., който заплашил жената с нож. Вследствие на престъпното мотивиране, пострадалата в продължение на около два месеца плащала по около 70лв

седмично на подс.Д.М., който събирал рекета от името на подс.Г.В.. По мнение на този съдебен състав, безпротиворечивите и много подробни показания на разпитваната в съдебното следствие не са обосновавали хипотеза по чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК, поради което доказателствения източник от досъдебното производство няма да се обсъжда.

Обмислените в горния контекст показания на св.А.ова не се конфронтират с показанията на св.П., доколкото и с тях се установява активната роля на подс.Д.М. по изнудване на проституиращите в района на м-ст „Боровец“ лица.

В подкрепа на обвинителната теза относно дейността по чл.321 от НК са и показанията на св.П.С. (НОХД т.2, л.701гр), която заявява че предлагала платени сексуални услуги в района на м-ст „Боровец“ и затова трябвало да плаща пари на лице по прякор „Д.“. Със способа по чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и 2 от НПК са приобщени показанията на свидетелката от ДПр (т.5, л.112), които в съдържателната им част за спиране на коли и заплахи, включително за събиране на пари в неделя за Ж. Д., тя потвърждава. Проверката на доказателствения източник за достоверност премина през съпоставянето му с показанията на св.К.Б., П., А. и доколкото се установява съвпадение в периода, мястото, причината и естеството на дейността и относно личността на подс.Г.В., същите се кредитират.

В логиката на доказателствената съвкупност, обосноваваща обвинението по чл.321 от НК са и показанията на св.М. Га, приобщени по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.т.1 и 2 от НПК. Проверката за достоверност премина при извод за вътрешна последователност и логичност на доказателствения източник, отделно и през съпоставяне с показанията на св.св.К.Б., П., А. и С., което съпоставяне очерта устойчивост на фактическите изявления относно времето, мястото, повода на дейността и престираната седмично сума. Набелязва се и кореспонденция между разискваните показания и кредитираните обяснения на подс.Ж.А. по обстоятелството, че подс.Г.В. се придвижвал с черен л.а.“Фолксваген голф“, включително със законосъобразен способ по чл.169 от НПК (ДПр, т.5, л.142) е установена идентичността на подс.Г.В., рекетирал свидетелката в инкриминирания период.

Дейността на престъпното сдружение обхващала и КК „Зл.пясъци“, за който факт свидетелстват К.Б. и Т. С.. Инициативата на св.С. стои в основата на разкриването на дейността, т.к. именно той подал саморъчна жалба в ОП-Варна на 08.06.2012г., в която съобщил за нов монопол в гр.Варна. Показанията на свидетеля в съдебното следствие (НОХД т.3, л.1211гр) съдържат преки доказателства в подкрепа на обвинението по чл.321 от НК, които установяват, че: 1)в инкриминирания период подс.Г.В. събирал по различни тарифи пари от проституиращи, подпомаган от К.Б.; 2)заплашил свидетеля, че трябва да плаща по 220лв седмично, за да проституира в КК „Зл.пясъци“, иначе трябвало да напусне гр.Варна; 3)съпричастност към проявите имал и подс.Д.М., който заплашвал свидетеля и събирал рекета; 4)съществувала пряка координираност между двамата подсъдими за физическото получаване на парите, вследствие на която Т.С. плащал на единия от тях и по телефона веднага съобщавал факта на другия; 5)потвърждават се прякорите на подсъдимите.

В логическо единство с обсъжданото гласно ДСр-во са и приобщените

показания по чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.т.1 и 2 от НПК (ДПр, т.5, л.150), които конкретизират заявленията от съдебното следствие по отношение на инкриминирания период и закана с нож, отправена от подс.М. към свидетелстващия.

Преценката за достоверност на съобщенията от св.С. гласни доказателства се разви по процесуалните стандарти на чл.чл.13, 14 и 107, ал.5 от НПК, като при съпоставяне с показанията на св.К.Б., П., Ц. и А., се констатира фактическа единност в темпорален и поведенчески аспект, свързан с рекетиране на проституиращи, в конкретния случай с най-висока сума измежду претендираната от подсъдимите, откри се ръководната роля на подс.Г.В. в изнудването, обективната и субективна връзка между него и подс.Д.М., включително потвърждение намери и използваният прием от последния по употреба на нож за мотивиране на заплахите, за който свидетелства и К.А.. Ролята на подс.Д.М., очертана и с показанията на св.Т.С. се потвърждава при съвместната оценка със съобщенията данни от св.Г.Д. в ДПр, че виждал дееца да обикаля момичетата в КК „Зл.пясъци“ (ДПр, т.5, л.114). Казаното сочи на убедителност на преките доказателства относно връзката между подсъдимите Г.В. и Д.М., координираността в проявите им на територията на КК „Зл.пясъци“ в изпълнение на целта и решенията на сдружението, съпричастността на подс.Д.М. към седмичния рекет.

Известна представа за съдбата на събираните от членовете на сдружението суми се съдържа в приобщените показания на св.св.Г.Д., Л.Л. и К.Б., както и в обясненията на подс.Ж.А. от ДПр. Доказателствената основа е устойчива, че с парите разполагал подс.Г.В., който дележал част от тях с членове на престъпното сдружение и неустановеното лице Р. „Цигулката“, а друга част отнасял към неустановено място всяка вечер.

Подсъдимите са дали обяснения в съдебното следствие (с изключение на подс.Г.В.), с които категорично отричат познанството си в инкриминирания период, твърдят невинност, приобщени са и обяснения от досъдебното производство.

Обясненията на подс.Д.М. от съдебното следствие (НОХД, т.4, л.1540гр) и ДПр (т.2, л.72), с изключение на заявленията, че познава подс.Г.В. и св.К.Б. и че заедно с подс.Г.В. и Р. „Цигулката“ посещавали бар „Амнезия“, не отговарят на обективната действителност поради противоречието им с доказателствата, въведени с показанията на св.св.К.Б., Г.Д., Л.Л., Т.С., В.П., П.Ц., К.А.. Кредитираната и подробно обсъдена доказателствена основа, към която въззивният състав добавя и данните за телефонна комуникация (ДПр, т.4) доказва недвусмислено познанството на дееца с подсъдимите Г.В., Ив.Н., както и с лицата Н. Т. „Ч.“ и Р. „Цигулката“, участието на М. в създаденото от подс.Г.В. престъпно сдружение за рекетиране на проституиращи мъже и жени в гр.Варна и прилежащите територии, като подсъдимият придружавал подс.Г.В. в районите на м-ст „Боровец“ и КК „Зл.пясъци“, за да внушава страх в изнудваните лица, включително и с употреба на нож, да събира пари от рекета, да ги отчита на подс.Г.В. и да участва в разпределянето на печалбата.

Недостовърни са обясненията на подс.И. Н. (НОХД, т.-4, л.1541 и ДПр, т.2, л.99) с изключение на обстоятелството, че в инкриминирания период превозвал подс.Г.В. със собствения си л.а. „Опел Вектра“, червен на цвят. Оценката следва от убедителността на показанията на св.св.К.Б., Н., П., Ц.,

които с преки доказателства установяват познанството между подс.Н. и подсъдимите Г.В. и Д.М., както и лицето Н. Т. „Ч.“, ролята на този деец в престъпното сдружение да придружава подс.Г.В. в местностите „Побити камъни“ и „Боровец“ докато изнудва проституиращите за седмични суми, като подсъдимият е съдействал за внушаване на страх у изнудваните, включително бил посочен от подс.Г.В. като лице, на което ще се плаща рекета, получил в това си качество доброволно платена сума от проститутка в м-ст „Побити камъни“, също така в изпълнение на целите на ОПГ заплашил проституираща по бул. „Вл. Варненчик“ в гр. Варна, обяснявайки че е от кръга на „Д.“, на когото жената дължи седмичен рекет от 100лв.

Категорично, показанията на св.Ив.Б. от съдебното следствие (НОХД, т.3, л.1256гр) не подкрепят обясненията на подс.Н., защото не могат да се отнесат към инкриминирания период и не съдържат конкретни данни за заниманията на дееца. Що се касае до приобщените показания на св.Ив.Б. от ДПр (т.5, л.166), те се преценяват и от този съдебен състав за лишени от какъвто и да е доказателствен принос по делото (освен за познанството между св.К.Б. и подс.Г.В.) и затова няма причина да се обсъждат. Общи данни за връзка между св.Б. и подс.Н. се намират и в показанията на св.К.Б. (ДПр, т.5, л.142), без да може фактът да се отнесе към времето на обвинението. В обсъжданите показания има и още една фактическа линия спрямо дееца за сходна на разследваната съвместна дейност с подс.Г.В. в гр. Силистра, която не е доказателствено доразвита и затова не би могла да се подложи на изричен анализ.

Проведеното обобщение на доказателствената основа, касаеща участието на подс.Н. в инкриминираната дейност, в конкретен контекст отхвърля оплакванията във въззивните жалби за необоснованост на присъдата спрямо този подсъдим. Събраните и проверени фактически данни и техните източници са част от законосъобразно проведен от първата инстанция доказателствен процес, оценката им не страда от никакви логически и процесуални недостатъци, включително с изрични съображения в настоящето решение бе отхвърлено каквото и да е противоречие в показанията на св.св.П., Н. и Ц. по отношение дейтелността на подс.Н., което обстоятелство от своя страна демонстрира липсата на процесуална потребност от провеждане на очни ставки, доколкото не са били налични условията на чл.143 от НПК.

Обосновано не са били кредитирани обясненията на подс.Я. В. от ДПр (т.2, л.47), т.к. същите се опровергават от обясненията на подс.Ж.А. от ДПр и показанията на св.св.К.Б., П.. Трите доказателствени източника установяват ролята на дееца да събира седмичния рекет от заплашените от подс.Г.В. проституиращи в м-ст „Боровец“ и да отчита парите на този подсъдим пред джамията в кв. „Аспарухово“, гр. Варна.

Недостовърни са и обясненията на подс.Ж.А., дадени в съдебното следствие (НОХД, т.4, л.1540гр), като същите се опровергават от преки гласни доказателства в показанията на св.св.К.Б., Н., А., И., А.а и Ц., очертаващи личното познанство на дееца с подс.Г.В., излъчването на подс.А. пред изнудваните проституиращи в района на м-ст „Побити камъни“ да събира от името на „Д.“ на седмичния рекет, която сума се отчитала регулярно в гр. Варна пред ресторант „Роцок“ срещу възнаграждение, действия на дееца по постоянен контрол в кой ден кои жени работят на улицата, от което зависела и „таксата“, заплашване на несъгласните да

плащат. В тази насока са обясненията на дееца от ДПр, дадени пред съдия от първоинстанционен съд и с утвърдена достоверност вследствие на проведената проверка и от въззивния състав.

По отношение на показанията на св.св.М. М., Я. Г.а (с изключение на установяване на прякора на подс.Ж.А., в която част гласното ДСр-во е кредитирано), В.Х. и Е.И., въззивният състав споделя извода на първоинстанционния съд за неотнositимост на същите към предмета на доказване, доколкото установяват факти извън времевия обхват на дейността и/или не позволяват индивидуализация на съобщените данни. Що се касае до показанията на св.В. С., същите вече бяха обсъдени в настоящето решение, от което става очевидно, че изводът на СпНС за неотнositимост на събраните данни не се споделя.

Или в обобщение, въззивният състав счита, че в аналитичната си дейност първоинстанционният съд законосъобразно се е ползвал от правомощието да основе присъдата си и на гласни доказателства от досъдебното производство, но не единствено на тях, като в решението си е бил прецизен при оценка допустимостта на доказателствените източници от първата процесуална фаза, по реда и със способите на НПК е провел и проверката за относимост и достоверност на доказателствата, констатирайки еднопосочност на фактическите източници и установените с тях данни, достатъчно убедителни да обосноват единствения възможен извод по авторството на Д.ията, за които е постановено осъждането. С незначителни разминавания, доказателствената оценка на СпНС бе утвърдена и чрез аналитичната дейност на въззивния състав, което изключва основателност на въззивните оплаквания за необоснованост на присъдата. Правилността на акта се оспорва и на друга плоскост – да е постановен при нарушаване на забраната осъждането да се основава само на обяснения и показания от досъдебното производство, обхванати от изричната рестрикция на чл.279, ал.4 и чл.281, ал.8 от НПК, каквото положение също не се констатира. В основата на присъдата по отношение на подсъдимите досежно обвинението по чл.321 от НК са преки гласни доказателства в обясненията на подс.Ж.А., частично в обясненията на Д.М. и Ив.Н., също в показанията на св.св.К.Б., Г.Д., Л.Л., В.П., Юр.Н., П.Ц., К.А., М.Г.а, П.С., М.А., В.С., Ат.А.а, Т.С., Я.Г.а (само по един факт), М.И. и Ив.Б., от която доказателствена съвкупност подсъдимите са имали възможност да се конфронтират по реда на чл.279, ал.4 и 281, ал.4 от НПК с всички свидетели (показанията на св.св.Н. и Ц. не се обхващат от рестрикцията на чл.281, ал.8 от НПК). При проведен непосредствен разпит в съдебното следствие са констатирани основания на чл.281, ал.1, т.т.1 и 2 от НПК, приобщени са доказателствени източници от ДПр по реда на чл.281, ал.4 от НПК, като верността на отразените обстоятелства е потвърдена от св.св.П., А.а, С., Я.Г.а. Св.св.М.Г.а прави изявление, че ѝ се губят спомени и не може да каже категорично дали прочетеното е вярно, П.С. не потвърждава показанията си от ДПр, Л.Л. не помни дали прочетеното е вярно, М.А. отрича истинността на прочетеното, сходно е положението с показанията на св.М.И.. Тази последна и условно обособена доказателствена група на неподдържащи с категоричност показания от предходната процесуална фаза, в никой случай не обосновава сама по себе си осъждането на дейците, напротив събраните доказателства в досъдебното производство са много внимателно проверени в съответствие с изискванията на чл.13, чл.14, чл.107, ал.5 от НПК, констатирано е съзвучието им с останалите доказателствени източници, поради което съмнение в достоверността им не би могло да се породии. Тук е

мястото за съгласие с оценката на първата инстанция за причината за противоречие в гласните доказателствени източници- действие на обективни фактори, доколкото от момента на реализиране на разследваната престъпна дейтелност до подлагането ѝ на доказване в централната фаза на наказателното производство са минали около осем години. Именно отдалечеността на съдебното следствие от подложените на доказване противоправни прояви е причина за спецификата на доказателствения процес по делото, развил се по реда и способите на НПК, при съблюдаване на основните начала на наказателното производство за състезателност и равенство на процесуалните оръжия.

Доколкото частично се кредитират обяснения на подс.подс.Д.М. и Ив.Н., попадащи в обхвата на чл.279, ал.4 от НПК, то същите отново не са поставени като единствени доказателствени източници в причинна връзка с осъждането им. Съобщените от подсъдимите фактически положения в ценената част също обстойно са проверени, като настоящият състав е извел изрични съображения за еднопосочност на данните с други, събрани и проверени чрез разпита на свидетелите.

Отделно, приобщените показания на св.М.И. с отношение към дейтелността по чл.213а от НПК на подс.Ж.А., не са единственият доказателствен източник, обосноваващ осъждането на дееца, като присъдата почива на кореспондиращите данни в неговите обяснения и в показанията на св.св.Н., А.а, Ц., А., К.Б. относно времето на дейтелността, мотивацията ѝ, ролята на подс.А., размера на имуществената вреда, като оценени поотделно и в съвкупност по чл.107, а.5 от НПК очертаните доказателствени източници са безпротиворечиви и убедително обосноваващи повдигнатото обвинение за престъплението против собствеността, явяващо се вторично престъпление и затова ползващо се от цялостната доказателствена основа.

При безпротиворечивостта, логическото единство и достатъчността на релевантните по делото доказателства, първоинстанционният съд е приложил правилно материалния закон. Подсъдимите Г.В. и Ж.А. законосъобразно са осъдени за отделни престъпления по чл.213а, ал.1 от НК (за подс.В. при условията на чл.26, ал.1 от НК)

Съставомерността на престъплението по чл.213а, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, реализирано от подс.Г.В. по отношение на пострадалите В.П., Юр.Н. и К.А. почива на безспорните фактически положения, че през м.май 2012г. в гр.Варна с цел да принуди трите лица да поемат имуществено задължение, деецът ги заплашил с насилие. Св.В.П. била заплашена лично от подсъдимото лице, че ако не плаща по 50лв седмично, за да може да проституира в м-ст „Боровец“, гр.Варна, ще изпрати хора да я пребият, по отношение на св.Юр.Н. деецът предприел аналогични действия, но с намерение да принуди пострадалата да поеме задължение да плаща по 60лв седмично, за да проституира в м-ст „Побити камъни, в противен случай ще изпрати хора да ѝ счупят краката, същото е и поведението по отношение на св.К.А., като заплахата към жената била, че ако не плаща по 50лв седмично, за да проституира в м-ст „Боровец“, ще изпрати хора да я пребият. Безспорно, отправените вербални заплахи от подс.Г.В. въздействали психически на пострадалите да поемат имуществено задължение, като с обективизиране на заканите, престъплението по чл.213а, ал.1 от НК е довършено. Дейтелността и по отношение на трите лица е реализирана при пряк умисъл и изискуемата от закона специална цел, оповестени през външните прояви на дееца, които

убедително установяват, че същият е съзнавал обществената опасност на поведението си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и пряко ги е целял. По отношение на приложението на чл.26, ал.1 от НК, въззивният състав споделя изцяло правните изводи на първата инстанция за изпълване на обективните и субективни признаци на продължаваното престъпление, без да ги преповтаря.

Със сходни обективни и субективни характеристики се отличава и дейността на подс.А. по чл.213а, ал.1 от НК спрямо пострадалата М. И., развила се в края на м.юни 2012г., когато същият заплашил с насилие жената – ще я пребие, ако не му плаща седмично по 60лв, за да проституира в м-ст „Побити камъни“. Безспорно, налице е психическа принуда, която при доказаността на прекия умисъл и специалната цел за поемане на имуществено задължение, изпълва състава на формалното престъпление по чл.213а, ал.1 от НК.

Правилно е приложен материалният закон и с осъждането на подсъдимите по чл.321, ал.3, т.1 вр. ал.1 за подс.Г.В. и по чл.321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК за Д.М., Я.В., Ж.А. и Ив.Н.. С оглед законовата дефиниция по чл.93, т.20 от НК, първоинстанционният съд много подробно и юридически прецизно е разгледал относимостта на процесната дейност към състава на престъплението по чл.321 от НК, с който се инкриминира предварителна престъпна дейност, осъществима само чрез действие, при пряк умисъл и специална цел. Единият от признаците на престъпното сдружение е количествен и същият изцяло се удовлетворява от процесния казус, обхващащ обединението на петимата подсъдими. С оглед проведената по-нагоре в решението оценка на доказателствата и източниците им и споделените фактически изводи на първата инстанция, е изведено обстоятелството за познанство в различни конфигурации между подсъдимите Г.В., Д.М. и Ив.Н., между Г.В. и Я.В. и между Г.В. и Ж.А., което е напълно достатъчно от обективна страна за съставомерност, без да е необходимо всички участници в групата да се познават и да осъществяват пряк контакт помежду си, както и да имат информация за дейността на всеки един поотделно (Р 195-2017-3н.о.). При безспорните гласни доказателства следва, че между дейците съществувала обективна връзка, определена от общата насоченост към престъпления по чл.213а и чл.214 от НК, наказуеми с повече от три години лишаване от свобода, последните уговорени и оповестени фактически с предприетите от дейците действия по изнудване на проституиращи лица в централната част на гр.Варна и прилежащите територии на КК „Зл.пясъци“, м-ст Боровец“ и м-ст“Побити камъни“. Другият белег - трайност на сдружението, също се обосновава от доказателствата по делото, доколкото между подсъдимите съществувала устойчива, трайна връзка във времето от началото на май до края на юни 2012г., проявила се в действията на дейците по системно ежеседмично контролиране на проституиращите в посочените райони и отправянето на заплахи, които да мотивират поведението им към поемане на имуществено задължение, измеримо в различни парични стойности според мястото на предлагане на сексуалните услуги, съответно и да престираат плащане (чл.213а и чл.214 от НК). При обема и логиката на релевантната и достоверна доказателствена основа, няма и не може да има съмнение, че взаимоотношенията между подсъдимите не са възникнали спонтанно, а съвсем целенасочено, за да се запълни създадена ниша в рекета на проституиращи около и в гр.Варна в обмисления инкриминиран период,

както пише в жалбата на св.Т.С. до ОП-Варна, чрез създаване на „нов монопол“ с всеобхватна териториална дейност и константност на субективната насоченост.

При изведените фактически параметри на дейността на подс.Г.В., не може да има спор за ръководната му роля в престъпното сдружение. Той е интелектуалният автор на ОПГ, за постигане на чиято цел обединил около себе си останалите подсъдими, възлагайки им определени функции в различните територии, контролирайки дейността на сдружението и неговите членове. Няма спор, че това е станало в началото на май 2012г. в гр.Варна, като действията на Д.М., Я.В., Ив.Н. и Ж.А. по отношение на проституиращите в обхванатите от обвинението места са предварително зададени от подс.Г.В., рекетът е събиран от името на Ж. Д., отчитан му е, това е лицето разпореждало се с незаконните суми. Несподеляеми по обсъждания съставомерен признак са доводите на адв.М. в допълнението към въззивната жалба, че ръководната роля на подзащитния му не се извежда от доказателствената основа. Това е точно обратното (съображения бяха последователно изложени в решението), включително при обективните прояви не съществува спор и по интелектуалния потенциал на подсъдимите да изпълняват задачите на сдружението, както и в годността на личните качества на подс.Г.В. да устрои и ръководи структурата, за което има опит и знания (да се има предвид предходната съдимост), които ефективно е приложил в инкриминирания период.

Доколкото престъплението по чл.321 от НК е продължено и формално, за съставомерността му е достатъчно дейците да участват в ОПГ. В случая обаче е осъществена и вторична престъпна дейност, която освен обективния признак по чл.93, т.20 от НК за наказуемост с повече от три години, сочи и на престъпно сдружаване с цел извършване на множество престъпления.

Инкриминираното престъпление по чл.321 от НК е осъществено от всеки един от подсъдимите при пряк умисъл, при създаване противоправността на проявите, създаване на дейността на всеки един от участниците в престъпното сдружение и насочеността ѝ към постигане на общия резултат. Доказана е и специалната користна цел в поведението на дейците за реализиране на противозаконни доходи чрез престъпления по чл.213а и чл.214 от НК. Изводът относно специалната цел е обоснован от доказателствената основа, разкриваща естеството на сдружението и субективния интерес на всеки един от дейците за участие в неговата дейност, включително и на подс.Ив.Н., макар да са налице данни за друга негова трудова заетост.

Разисквайки приложението на материалния закон, въззивният състав много внимателно обмисли възраженията на адв.М. в допълнението към въззивната жалба. Същите не се считат за основателни, доколкото обвинението по отношение на всички подсъдими за престъплението по чл.321 от НК се приема за недвусмислено доказано, а самите фактически положения на дейността разкриват признаците на престъпното сдружение по чл.93, т.20 от НК, изпълвайки и състава на престъплението по чл.321 от НК. За изчерпателност, в кориците по делото не се откриват каквито и да е причини да се твърди необективност на състава на първоинстанционния съд, упреците към доказателствената му дейност са без причина и не могат успешно да обслужат целта на защитната функция да внесе съмнение в обвинението.

Всички въззивни жалби, както и защитата на подс.Ж.А., заявяват явна несправедливост на наложените наказания с искане към въззивната проверка за намеса по чл.337, ал.1, т.1 от НПК. Без отлика, с проверяваната присъда наказанията на дейците са индивидуализирани при приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК при правилната констатация на първоинстанционния съд за надхвърляне на разумните граници на наказателното производство по см. на чл.6, т.1 от ЕКПЧОС. Известно е, че началният момент на разумния срок за разглеждане на делото започва да тече от привличането на лицето като обвиняем (налице са и други хипотези за по-ранен момент, нерелевантни към процесния казус) и продължава до окончателното произнасяне по обвинението със стабилен съдебен акт. Преценката на разумността на срока почива на анализ на сложността на делото, поведението на подсъдимите лица и поведението на съответните органи, ангажирани с наказателната процедура, които в цялостен контекст са обмислени в проверяваната присъда. По първия критерий, въззивният състав не се съгласява с доводите на СпНС, че предметният казус се отличава с фактическа и правна сложност, доколкото се касае до престъпна дейност в рамките на два месеца, която има еднообразни прояви, налице са и неособено сложни връзки в сдружението, преценени при съпоставяне с други случаи на сходна дейтелност. Единственото затруднение пред хода на наказателното производство (то се проявява най-вече в първоинстанционния съдебен стадий) е многобройността на свидетелстващите, които с оглед естеството на заниманията си, са териториално мобилни и затова трудно установими.

Точни и напълно споделени са изводите на първоинстанционния съд относно неразумната продължителност на досъдебното производство, в която процесуална фаза наказателното дело е престояло шест години и седем месеца без каквито и да е основателни причини за това. Що се касае до продължителността на съдопроизводството в първия му стадий, въззивният състав няма основание за негативни констатации, отчитайки както общото времетраене, така и въздействието на здравната пандемия върху ритмичността на заседанията. Що се касае до поведението на подсъдимите лица, единствено действията на подс.Г.В. по укриване от съдопроизводството в СпНС за около четири месеца и шиканиране на делото на базата на несъстоятелни здравословни оплаквания (НОХД, л.л.449, 1084, 1088, 1486 и пр.) имат проявление спрямо регулярността на съдебно-следствените действия.

В обобщение, продължителността на наказателното производство за повече от десет години от датите на привличане на подсъдимите като обвиняеми до настоящия въззивен съдебен стадий (ДПр, т.2 - 03.07.2012г. за подс.Г.В., Д.М., Ж.А. и 04.07.2012г. за подс.Я.В.) се възприема за неразумна и от тази съдебна инстанция, което потвърждава законосъобразното приложение на чл.55, ал.1, т.1 от НК.

За преценка на въззивните оплаквания срещу справедливостта на присъдата, въззивният състав обмисли обществената опасност на дейтелността и личната опасност на всеки един от подсъдимите, констатирайки следното:

Престъпленията на подс.Г.В. се отличават с висока степен на обществена опасност предвид тяхната интензивност и реализация в един сравнително кратък период, наблюдава се и конспиративност при събиране на рекета (подсъдимото лице избягвало да се появява пред проституиращите, очевидно

под угрозата на осъждането по НОХД №512/2011г.) и при разпореждане с незаконните средства.

Личната опасност на подс.Г.В. също е висока – той е с отработено престъпно мислене, пред чиято реализация не допуска пречки, осъждан е и въпреки действието на изпитателния срок на наказанието му по НОХД №512/2011г., реализирал процесните две престъпления. От друга страна, здравословното състояние на подсъдимия не е особено добро, по данните от медицинските заключения по делото, същият страда от исхемична болест на сърцето, хипертония след миокарден инфаркт, подагра, захарен диабет, псориазис, ХОББ, постфлебичен синдром (НОХД, т.4, л.1486 и сл.), които изискват специфична здравна и медикаментозна грижа.

С оглед горното, въззивният състав намира, че при индивидуализация на наказанията на подс.Г.В. незначително под специалния минимум на санкциите по чл.321, ал.3, т.1 и по чл.213а от НК, прекомерната продължителност на наказателното дело в неговата досъдебна фаза не е компенсирана, включително подценено е и установеното тежко здравословно състояние на лицето. С тези доводи, наказанията на този деец следва да бъдат намалени на четири години лишаване от свобода за престъплението по чл.321, ал.3, т.1 вр. ал.1 от НК и на девет месеца лишаване от свобода и глоба в размер на седемстотин лева за продължаваното престъпление по чл.213а, ал.1 от НК. Размерът на наказанието с имуществен характер се определи при отчитане на периода на задържане на подсъдимия под стража, в който той реално е бил лишен от доходи, както и данните за влошеното здраве, изискващи финансов ресурс за лечение. По правилата на чл.23 от НК съвкупността от двете престъпления следва да се накаже с четири години лишаване от свобода, изпълними при строг режим по чл.57, ал.1, т.2, б.в от ЗИНЗС, като към определеното общо наказание на осн. чл.23, ал.3 от НК се присъединява изцяло наказанието глоба в размер на 700лв. Въззивният състав приема, че така определеното общо наказание отговаря на обществената опасност на реалната съвкупност и личната опасност на дееца (съответствието не би се постигнало при частично присъединяване на наказанието глоба), затова и не предполага приложение на чл.24 от НК.

С проверяваната присъда законосъобразно е активиран чл.68, ал.1 от НК, правилно е определен и първоначален общ режим за изпълнение на приведеното в изпълнение наказание от три години лишаване от свобода, наложено на подс.Г.В. с присъда по НОХД №512/2011г.

Налице са основания за намаляване на наложеното наказание на подс.Д.М. също поради недостатъчна компенсация на нарушението по чл.22, ал.2 от НПК. При извод за висока степен на обществена опасност на инкриминираното престъпление предвид активността на дееца в заплашването на проституиращи на територията на КК“Зл.пясъци“ и м-ст“Боровец“, за която цел използвал и нож, при доказаните чрез свидетелството за съдимост на лицето утвърдени престъпни навици (НОХД, т.4, л.1415 и сл.), въззивният състав приема, че съответно на извършеното би било наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим по чл.57, ал.1, т.2, б.б от ЗИНЗС, към който отношение има изпълнението на наказанието на подс.Д.М. по ЧНД №1543/2010г. по описа на Окръжен съд-Варна.

Сходни съображения за недостатъчна компенсация на нарушението по

чл.22, ал.2 от НПК мотивират въззивния състав да намали наказанието и на подс.Я. В.. Индивидуализацията е при извод за висока обществена опасност на дейността и сравнително висока степен на лична опасност, като се има предвид, че този подсъдим освен контрол над проституиращите в м-ст „Боровец“, е осъществявал и събиране на пари, също при отрицателната оценка за личността на дееца, дадена от св.П. (ДПр, т.5, л.22). Въззивният състав съобрази и положителните данни за личността на дееца в отглеждане на двете му деца (ВНОХД №213/2021г., л.188-191), поради което за справедливо прие наказание от две години лишаване от свобода, изпълнимо при първоначален строг режим по чл.57, ал.1, т.2, б.б от ЗИНЗС, като към определяне на режима отношение има изтърпяването на наказание по НОХД №1389/2002г.

Налице са основания за намаляване и на наказанието на подс.И. Н., като при валидните изводи за нарушение по чл.22, ал.2 от НПК, при данните за високата степен на обществена опасност на дейността, развила се на територията на местностите „Побити камъни“ и централната част на гр.Варна, при сравнително невисоката лична опасност, предвид липсата на предхождаща дейността съдимост, въззивният състав наложи на този деец наказание от една година и единадесет месеца лишаване от свобода. Преосмислен бе и размерът на изпитателния срок по чл.66, ал.1 от НК на три години лишаване от свобода, който се счита за достатъчен да окаже влияние върху поправянето и превъзпитанието на дееца в общността чрез поддържане на високо ниво на самокорекционния механизъм.

Позовавайки се на нарушението по чл.22, ал.2 от НПК, въззивният състав счита, че същото следва да бъде компенсирано и при подс.А. чрез намаляване на наказанията му. При оценката на обществената опасност на дейността по чл.321 от НК настоящият състав няма основание да се дистанцира от изводите на проверяваната първа съдебна инстанция за нейната висока степен, като се има предвид, че подсъдимото лице основно е реализирало целите на ОПГ на територията на м-ст „Побити камъни“, а гласните доказателства сочат на системност и интензивност на поведението му по отношение на проституиращите жени.

Престъпната проява по отношение на пострадалата М. И. също се отличава със сравнително висока степен на обществена опасност предвид мястото на реализиране – извън населен район, където пострадалата на практика била беззащитна, което обстоятелство е съзнавано от дееца, но настойчиво преодоляно с инкриминираната закана.

Сравнително висока е личната опасност на подсъдимия, който извод се налага от упоритостта на престъпната дейност, включително от паразитния начин на живот, разкрит през доказателствената основа, както и през данните за доходи от сводничество. Последното не е незначително вглеждане в детайла, а оценка на начина на мислене на подсъдимия, в който прозира противоправна мотивираност.

С оглед изложеното, въззивният състав намали наказанията на подс.А. на две години и шест месеца лишаване от свобода за престъплението по чл.321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК и на осем месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 400лв за престъплението по чл.213а, ал.1 от НК. Наказанието глоба се индивидуализира при горните данни, а доколкото стойността не е висока, то същата не се приема за ограничаваща имуществените възможности и

отношения на дееца.

Намаляването на наказанията преосмисля и приложението на чл.23, ал.1 от НК, като на деецът се налага по-тежкото наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода. При липсата на съдимост и въззивният състав счита, че индивидуалната превенция е постижима с инструментариума на чл.66, ал.1 от НК, поради което изтърпяването на по-тежкото наказание се отлага с изпитателен срок от три години и шест месеца (при извода за интензивността на участието в ОПГ, но и при отдалеченост на санкцията от дейността). Към определеното общо наказание, на основание чл.23, ал.3 от НК въззивният състав присъединява изцяло наказанието глоба от четиристотин лева, като в този вид и размер на санкцията се постига справедливо наказване на съвкупността, а целите на чл.36 от НК са постижими и без приложение на чл.24 от НК.

Предвид изложеното и на основание чл.337, ал.1, т.1 от НПК настоящият въззивен състав

РЕШИ:

Изменя присъда № 260001/06.01.2021г., постановена по НОХД №600/2019г. по описа на Специализирания наказателен съд, като:

-намалява наказанията на подс.Г. В. на четири години лишаване от свобода за престъплението по чл.321, ал.3, т.1 вр. ал.1 от НК и на девет месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 700лева за престъплението по чл.213а, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК. На основание чл.23, ал.1 от НК налага най-тежкото измежду двете наказания – четири години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим. На осн.чл.23, ал.3 от НК към най-тежкото наказание присъединява изцяло глобата в размер на седемстотин лева;

-намалява наказанието на подс.Д. М. на две години и шест месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим;

-намалява наказанието на подс.Ж. А. на две години и шест месеца лишаване от свобода за престъплението по чл.321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК и на осем месеца лишаване от свобода и глоба в размер на четиристотин лева за престъплението по чл.213а, ал.1 от НК. На осн. чл.23, ал.1 от НК налага най-тежкото наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение отлага с изпитателен срок от три години и шест месеца. На осн. чл.23, ал.3 от НК към най-тежкото наказание присъединява изцяло глобата в размер на четиристотин лева;

-намалява наказанието на подс.Я. В. на две години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим;

-намалява наказанието на подс.И. Н. на една година и единадесет месеца лишаване от свобода, намалява и размера на изпитателния срок по чл.66, ал.1 от НК на три години.

Потвърждава присъдата в останалата част.

Решението подлежи на проверка пред Върховния касационен съд в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____